

Đon - obraz

Posle četiri i po meseca paralize pravosuđa zbog obustave rada 8.000 advokata u Srbiji, Vlada i ministar Selaković ćutke su polizali ono što su izazvali i Skupštini ponudili izmene nekoliko zakona – upravo onakve kakve su advokati od početka tražili. To se inače zove politička borba, a u toj političkoj borbi ministar Selaković i njegovo ministarstvo poraženi su klasičnim nokautom. Tu nema ni spora, niti različitih tumačenja: stvar je – k sažaljeniju – takva kakva je. Pravila igre bila su jasna i nisu bila prekršena.

Dok budete čitali ovo, Upravni odbor Advokatske komore Srbije čekaće sveže odštampani primerak Službenog glasnika Republike Srbije, u kome će biti objavljene izmene i dopune tih spornih zakona i time stupiti na snagu. Ako sve bude tako, od sutra će se advokati pojaviti u sudnicama i sve će se vratiti na stanje od kraja avgusta 2014, kada su ministar Selaković i njegova ekipa pokrenuli nepotrebni – sada vidimo – cirkus u pravosuđu. Dakle: četiri i po meseca je trajala paraliza pravosuđa; vladajuće stranke pedantno su izračunavale koliko to košta, sva ta propuštena suđenja, pritvori itd; sada su to odjednom zaboravili i ne spominju više. Zašto? Zato što je vlast priznala krivicu, pa je sad to odjednom nekako nezgodno.

Ako se malo podsetimo razmene argumenata između vlasti i advokature tokom ta četiri i po meseca, zabavićemo se. Glavni argument ministra, premijera i njihovih poslanika u Skupštini bio je da advokati štrajkuju zato što je to u interesu Miroslava Miškovića, jer da mu se tako odugovlači suđenje. Zatim se počelo s pričom da je javno beležništvo „vrhunac pravne države” itd. Bilo je – doduše mlitavih – pokušaja da se advokatura pocepa, ali to nije uspelo. Pravni i zdravorazumski argumenti bili su od početka na strani advokata, zaključno sa skandaloznim prihodima namenjenim beležnicima, pa se vlast i tu malo povukla. Beležnici su u tom periodu klepili šta su stigli; navodno pedesetak hiljada evra mesečno (nije demantovano). Na glavno pitanje – kako su smeli da osnuju Beležničku komoru sa samo 92 člana umesto propisanih najmanje sto – odgovor nismo dobili nikad; možda uslede i ustavne tužbe koje bi, ako budu usvojene, dovele u pitanje validnost svih javnobeležničkih isprava sačinjenih u okviru nepostojeće Komore.

Kada su ga – očekivano i s dobrim razlogom – poslanici opozicije prozvali zbog svega ovoga, ministar Selaković imao je samo tri odgovora: kao prvo, Vlada je, eto, postigla kompromis i šta sad hoćete; kao drugo, šta hoćete vi sa samo šest odsto podrške biračkog tela; kao treće, iznad Banovine u Novome Sadu leprša se bela zastava predaje. Nisu ga to pitali; pitali su ga hoće li podneti ostavku sada kad se definitivno kompromitovao i pristao na sve zahteve advokature.

Nadmeni, arogantni i radikalski bahati ministar Selaković ima don-obraz, modernije rečeno – teflonski obraz: štogod bacite na njega samo sklizne. Znamo

mi od početka da su glavna pogonska goriva ove vlasti pasjaluk i arogancija, ali ovaj skandal sa advokaturom ne bi smeo da prođe bez političkih posledica.